

намѣрение негово, обаче всичко бѣ всуе. И сега ся всички бѣжанцы въ най-гольмѣ опасностъ намѣрихъ, за да ся тѣхно-то бѣгание не открие на Турцы-тѣ, и така да ги Турцы-тѣ невържатъ; и тогда всички заедно съ Марицѣ и Георгія рѣшихъ и съгласихъ ся, да загине Петроній. Георгій следъ това повика: „какво речи жалостный отче, зеръ да дочакамъ азъ, да тя Турцы-тѣ мученически мѣчатъ и проливатъ кръвь-тѣ капкѣ по капкѣ?“ На Кара-Георгія вече заврѣ кръвь-та, и продума още така: „подобрѣ ты единъ да умрешъ, че да не ни страдае цѣль народъ.“ Истрѣгна Георгій отъ поясъ-тъ си пищоль-тъ помѣри и свали баща си на земь-тѣ; старый Петроній запривива ся и запѣни въ кръвь-тѣ, Георгій като погледа стѣгна му ся сърдце-то на това, и заповѣда на другарь-тъ си да иде и да му още съ еднѣ смъртоноснѣ ударнѣ угаси животъ-тъ. Тогава той рече на селени-тѣ, на кои-то село-то не бѣше далечъ отъ тукъ: „Заровете тогова старца таме, и пійте му за душѣ-тѣ следъ погребный-тъ обѣдъ!“ И като имъ поклони добитацы-тѣ, кои-то водѣше, — и трѣгна кадѣ Савѣ.

Това дѣло, съ кое-то той начало-то на свои-тѣ юначни години назначи, и кое-то при природны-тѣ (просты-тѣ) народы нищо необычно ние, изхвърли го съвсѣмъ отъ обичный-тъ животъ.

Кара-Георгій като преминѣ въ Аустріѣ, засели ся въ манастръ-тъ Крушедоль (въ Сремъ) и престапи ся пѣдаръ на гора-та (1787. год.).

Като ся следъ еднѣ годинѣ после това отвори война-та измѣжду Турціѣ и Аустріѣ.